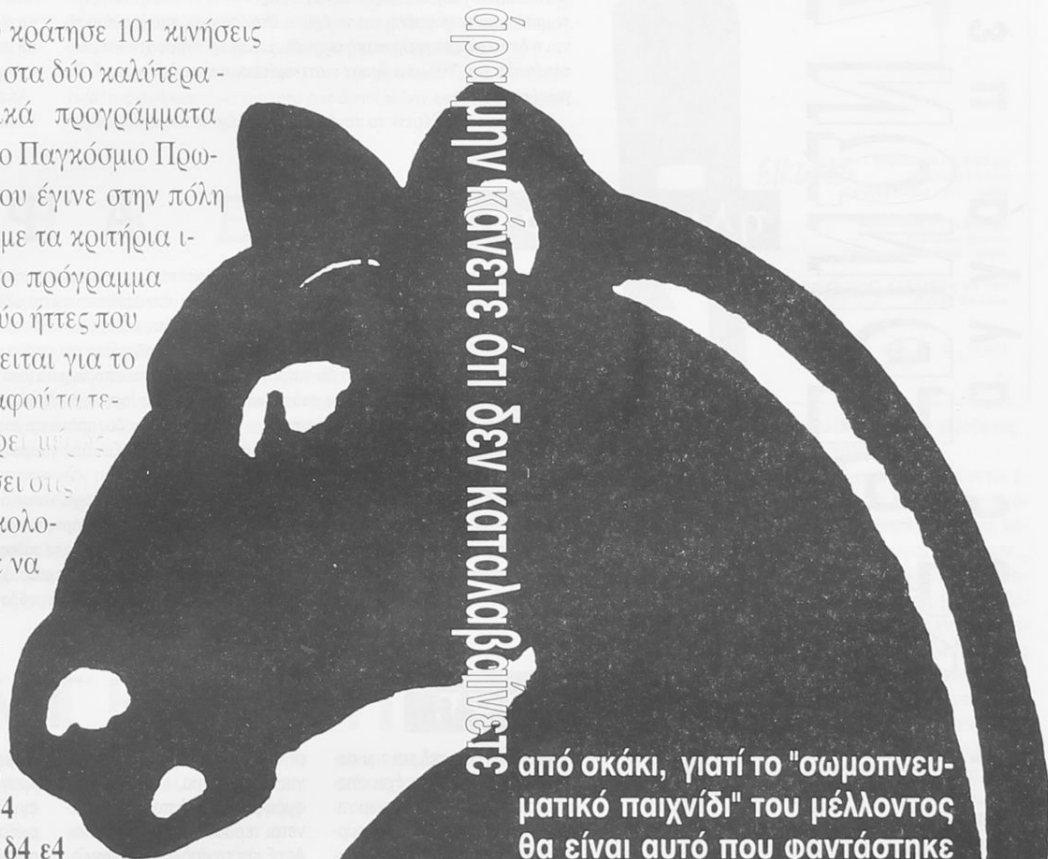

Νίκησε στα σημεία το πρόγραμμα "Shredder"

Χωρίς νικητή, ύστερα από μια μάχη που κράτησε 101 κινήσεις (!), τέλειωσε η παρτίδα μπαράζ ανάμεσα στα δύο καλύτερα - όπως αποδείχθηκε φέτος - σκακιστικά προγράμματα (Shredder & Ferret), που πήραν μέρος στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Ηλεκτρονικών Υπολογιστών που έγινε στην πόλη Πάντερμπορν της Γερμανίας. Σύμφωνα με τα κριτήρια ισοβάθμισης, ο φετινός τίτλος πήγε στο πρόγραμμα "Shredder", ενώ έκπληξη προκάλεσαν οι δύο ήττες που σημείωσε το πρόγραμμα "Freitz". Πρόκειται για το καλύτερο, ίσως, σκακιστικό πρόγραμμα, αφού τα τελευταία χρόνια σε όσα τουρνουά έχει πάρει μέρος (με ισχυρούς γκραν μετρο) έχει ισοβαθμίσει στις πρώτες θέσεις και έχει αποδειχθεί "δυσκολοκατάβλητο". Αμέσως παρακάτω μπορείτε να παρακολουθήσετε τη παραθώνια μονομαχία των δύο νικητών: "Shredder" - "Ferret":

1. γ4 ε5 2. Ιγ3 Ιζ6 3. Ιζ3 Ιγ6 4. η3 δ5 5. γδ5 Ι:δ5 6. Αη2 Ιβ6 7. 0-0 Αε7 8. δ3 0-0 9. α4 α5 10. Αε3 Πα6 11. Πε1 Αβ4 12. Πγ1 ζ6 1. Αδ2 Αε6 14. Ιε4 Ιδ7 15. Α: β4 αβ4 16. ε3 Αδ5 17. Ιεδ2 Βε7 18. β3 Παα8 19. δ4 ε4 20. Ι04 ζ5 21. Α03 η6 22. Πζ1 Βε6 23. Ιη2 η5 24. Β05 Βε7 25. Ιε1 Βη7 26. βε2 Ιβ6 27. Ιγ2 Αε6 28. Αη2 Ια5 29. Ια1 Ιδ5 30. Πζε1 Ιγ3 31. Βζ1 γ6 32. Πγ2 Ρ0 8 33. Ιβ1 Ι:β3 34. Ι:γ3 βγ3 35. Π:γ3 Βζ7 36. η4 ζη4 37. Ι:β3 Α: β3 38. Α:ε4 Π:α4 39. Πγ5 Αε6 40. Πεγ1 06 41. Π1γ2 Πζα8 42. Πβ2 Αγ4 43. Βγ1 Αε6 44. Βζ1 Αγ4 45. Βγ1 Πα1 46. Πβ1 Π:β1 47. Β:β1 Αε6 48. Πε5 Πζ8 49. ββ2 Νζ6 50. Πα5 Ρη8 51. Πα7 Αγ8 52. Πα8 Βε7 53. Αβ1 Αε6 54. Πα7 Πβ8 55. Αδ3 Βγ7 56. ββ1 Αζ7 57. Αε2 Ρη7 58. Α:η4 Αη6 59. Ββ3 Αζ7 60. Ββ4 Ρ08 61. Αζ5 Ρη8 62. ε4 Ρη7 63. Ββ2 Ρη8 64. βα3 Ρη7 65. Βα1 Ρη8 66. Βα4 Βδ6 67. ε5 Βδ8 68. ε6 Α05 69. βγ4 Βζ6 70. ε7+Ρη7 71. βγ5 Αε8 72. Αη4 Βζ4 73. Αζ3 Ρζ6 74. Αε2 Αδ7 75. Α05 Αε8 76. Αζ3 05 77. Αε2 η4 78. αδ1 04 79. ββ4 Αδ7 80. Πα3 Πε8 81. Πε3 Ρη7 82. Αγ2 Βζ6 83. Αδ3 Πβ8 84. Πε5 β5 85. Αζ5 Α:ζ5 86. ε8=Ι+ Π:ε8 87. Π:ε8 Αη6 88. Πε7+ Ρη8 89. Πδ7 Αε8 90. Βε7 Βη6 91. Πβ7 Ββ1+ 92. Ρη2 03+ 93. Ρη3 Βη1+ 94. Ρζ4 Β: ζ2 95. Ρ: η4 Βη2+ 96. Ρ04 Βζ2+ 97. Ρ:03 Βζ3+ 98. Ρ04 Βζ4+ 99. Ρ03 Βζ3+ 100. Ρ04 Βζ4+ 101. Ρ03 Βζ3+ ισοπαλία.

3η ΚΕΝΙΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ

από σκάκι, γιατί το "σωμιοπνευματικό παιχνίδι" του μέλλοντος θα είναι αυτό που φαντάστηκε ο Bilal στο ισημερινό ψύχος....

Ρ Η Ε Σ Ρ Δ Ο Ν Ι Ν Ο
Ο Π Ε Σ Σ Δ Ο Ν Ι Ν Ο

ΚΚΔΖΟ
DAILY NEWS

Ο ΤΖΩΝΕΛΒΙΣ ΤΖΩΝΕΛΒΙΣΟΝ ΣΤΟΝ ΙΣΗΜΕΡΙΝΟ

Ο Τζωνέλβις Τζωνέλβισον, ένας από τους πληρέστερους ανθρώπους του δορείου ημοφάριου (συνδυασμός όλων των κλιμάκων), έγινε δεκτός κατά την άφιξη του στο Μέγαρο ΚΚΔΖΟ από τον Ρονάλντ ΚΑΧΕΜΠΑ και τον Γκωρ ΟΣΙΠΟΦ. Αφού τραγουδήσε για λίγο, χωρίς μουσική συνοδεία, ένα κομμάτι rock (πάνο σε δικούς του στίχους), ο προταθλητής ομολόγησε στη διάρκεια μιας συντομής συνέντευξης Τύπου ότι «αισθάνεται σε πλήρη φόρμα: 8,9 τουλάχιστον!» και ότι «θεωρεί τον εαυτό του ικανό να φτάσει, με τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή στο σκάκι - πνευματικά, το βαθύ 10 της ανώτατης κλίμακας των κλιμάκων σκάκι και πνεύματος».

Ο μέλλων αντίπαλός του, ο συνευαγμένος και εξαιρετικά μυστηριώδης Λόσταν, έλαμψε και πάλι δια της απουσίας του.

Τζωνέλβις Τζωνέλβισον 33 ετών 18"

ΟΛΗ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ (ΔΗΘΕΝ) ΜΟΛΥΝΣΗ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Μεγάλος θόρυβος έχει ξεσπάσει τελευταία σχετικά με την ποιότητα πολλών βασικών, πρώτης ανάγκης τροφίμων. Εν τούτοις ελάχιστα από όσα ακούγονται είναι αληθινά. Προς αποκατάσταση της πραγματικότητας οφείλουμε τις κάτωθι εξηγήσεις.

Οι διατροφικές συνήθειες - και βεβαίως τα ίδια τα τρόφιμα - της ανθρωπότητας έχουν άμεση σχέση με το γενικότερο πολιτιστικό καθεστώς κάθε εποχής. Ανέκαθεν έτσι συνέβαινε: κανείς δεν τρώει πια ωμό κρέας, αν και για χιλετίες αυτή ήταν η πρακτική του είδους μας. Η πατάτα, άλλο παράδειγμα, ήταν παντελώς άγνωστη στην Ευρώπη πριν από την ανακάλυψη της Αμερικής. Και όμως αποτελεί ήδη μια βασική διατροφική σταθερά (χωρίς τύψεις για τις συνέπειες που είχε ο αποικισμός της νέας ηπείρου στους ιθαγενείς) παρότι η "ιστορία" της πατάτας είναι ασήμαντα μικρή σε σχέση με την συνολική διαδρομή της διατροφής της ανθρωπότητας.

Ένα είναι βέβαιο: η διατροφή μας εξελίσσεται!

Θα ήταν άλλωστε δυνατόν ο σύγχρονος άνθρωπος να τρέφεται με τον ίδιο τρόπο, και με τα ίδια τρόφιμα, όπως ο μακρινός του πρόγονος τρεις, δεκατρείς ή εκατονδεκατρείς αιώνες πριν; Είναι ή όχι σύγχρονο δεδομένο πως το πλατύτερο αποδοχής ζήτημα της διατροφής είναι σήμερα η απόκτηση **ε ν ε ρ γ ι α ς**; Τι σχέση έχει αυτό μ' εκείνες τις εποχές στις οποίες το φαγητό ήταν καταρχήν θέμα γεύσης, ιδιοτροπίας, θρησκευτικών ταμπού ή απλά θεραπεία της πείνας;

Είναι ή όχι αλήθεια πως η παρακολούθηση των αποκτώντων **θ ε ρ μ ι δ ω ν** είναι η βάση του σύγχρονου διατολόγιου; Αυτή η παγκόσμια διατροφική ρουτίνα των kcal μπορεί να συγκριθεί με το κυνήγι άγριων ζώων ή το τροφосуλλεκτικό στάδιο της ανθρωπότητας;

Είναι σαφές λοιπόν πως οι εκκλήσεις περί "ποιότητας" και "αγνότητας" των τροφίμων είναι εκ του πονηρού. Αν δεν αποσκοπούν στην επιστροφή του είδους μας στις σπηλίες (και στην σχετική θνησιμότητα!!) σίγουρα πάντως αποτελούν πρόπετασμα καπνού του νεοσυντηρητισμού. Πίσω από την νοσταλγία για τα "φυσικά" τρόφιμα καλλιεργείται η σύγχυση ως προς το παρόν και το μέλλον όλων μας!!

Το ιδανικό του σύγχρονου ανθρώπου είναι η **λ ε ι τ ο υ ρ γ ι α** και η **α π ό δ ο σ ή** του. Το πρότυπο λειτουργίας είναι ο κινητήρας εσωτερικής καύσης. Σκεφτείτε πόσων η ζωή θα ήταν απλά ανεκτή χωρίς μια τέτοια μηχανή: κανενός! Κατά συνέπεια κάθε βήμα που οδηγεί τον ανθρώπινο οργανισμό προς την ενσωμάτωση του κινητήρα εσωτερικής καύσης, είναι ένα βήμα προς το ιδεώδες!

Εννοείται πως τέτοια βήματα δεν μπορούν να γίνουν χωρίς αλλαγές στα βρώσιμα. Εν τούτοις οι μερικές βασικές εξελίξεις έχουν ήδη γίνει, εφόσον το φαγητό με πολλούς τρόπους εννοείται συνειδητά σαν καύσιμο. Κάθε τεχνική εξέλιξη των **φαγώσιμων** προς τα **καύσιμα** θα πρέπει να θεωρείται το λιγότερο ευτυχής.

Δεν μπορεί λοιπόν, παρά μόνο εντελώς διεισπραμμένα, να θεωρηθεί "νόθευση" των τροφίμων η ανάχωση σ' αυτά βασικών συστατικών των καυσίμων (παραπροϊόντων της διύλισης πετρελαίου, χημικών κλπ). Όπως άλλωστε δεν θεωρείται νοθεία το ότι τα περισσότερα ποτά περιέχουν οινόπνευμα!

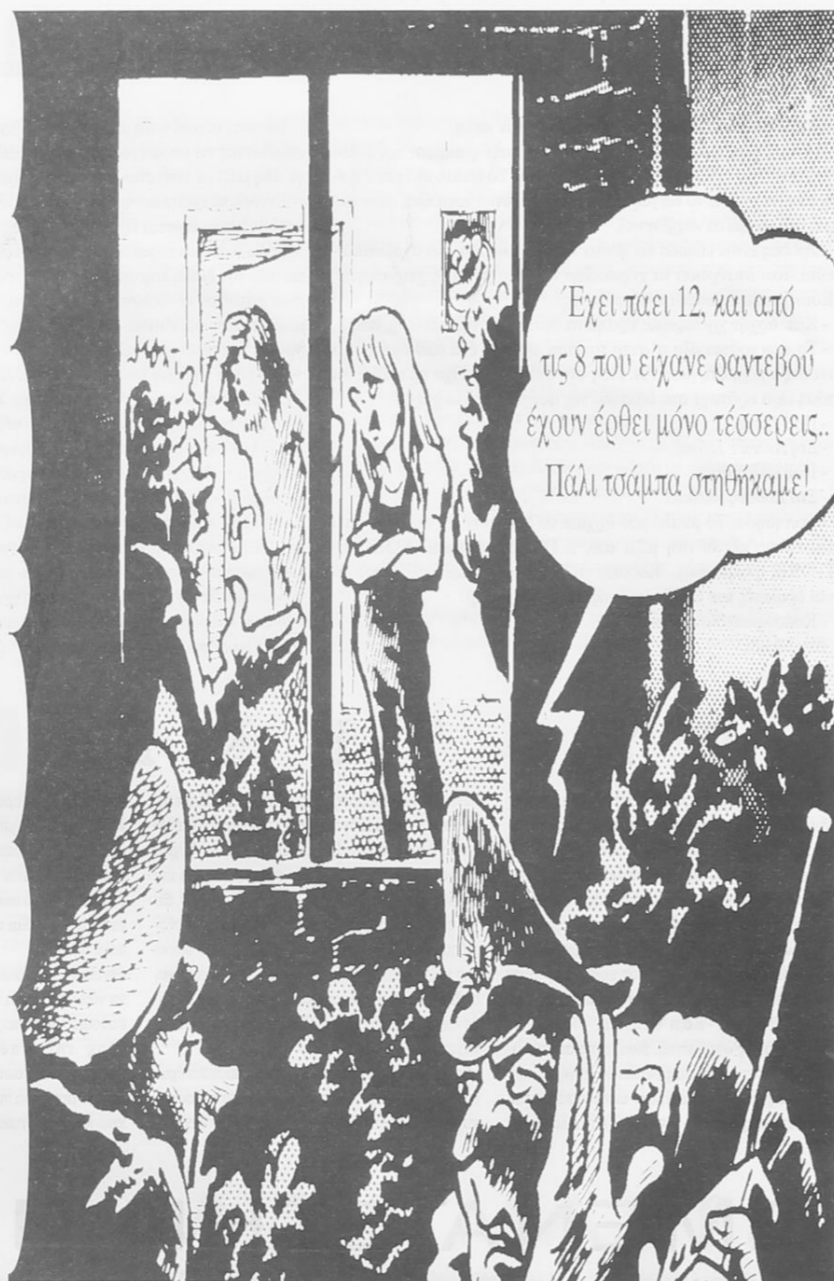
Το πραγματικό πρόβλημα δυστυχώς είναι ακόμα το ανάποδο: τα καύσιμα - τρόφιμα νοθεύονται, και συχνά μολύνονται, από υπολείμματα "φυσικών" πρώτων υλών, τα οποία μόνο βλάβες μπορούν να προκαλούν στους ανθρώπινους κινητήρες. Θα δούλευε ικανοποιητικά οποιαδήποτε μηχανή με ... χωριάτικα κοτόπουλα; Ή με βιολογικά μαρούλια;

Δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα περισσότερο καθαρό και υγιεινό στη διατροφή από τα απολύτως ελεγχμένα παράγωγα της χημικής και της βιολογικής τεχνολογίας! Υπάρχει περίπτωση "μόλυνσης" ή "μετάδοσης ιών" μέσω, για παράδειγμα, της βαλβολίνης; Και εν τέλει, ακόμα κι αν κάποια βλάβη ήθελε προκύψει, μόνον η σύγχρονη βιομηχανία τροφίμων παρέχει εγγυήσεις και αναγνωρίζει την **αστική ευθύνη** καταβάλλοντας αποζημιώσεις - και όχι τα "πλάσματα του θεού"! Απέσυρε ποτέ ο μεγαλοδύναμος κάποιο δημιούργημά του επειδή προκαλούσε τροφική δηλητηρίαση στο ανθρώπινο είδος;

Οι προσπάθειες των σύγχρονων βιομηχανιών μαζικής παραγωγής τροφίμων πρέπει να επιβραβεύονται και όχι να εμποδίζονται από υποχόνδριους και τυχοδιώκτες διαμορφωτές της κοινής γνώμης! Αν η επιστημονική έρευνα βρίσκει θρεπτικά τα υγρά μπαταρίας δεν αποτελεί εναντίον τους επιχείρημα το ότι η "φύση" δεν τα προμηθεύει στο πιάτο μας! Η "φύση" δεν είναι τέλεια, και ευθύνεται για ό,χι λίγους θανάτους. Επιτέλους ας αφήσουν τη φύση στην ησυχία της, και ας σταματήσουν να την λιγουρεύονται!

Δεν τρώμε "κουτόχορτο". Τρώμε με συνείδηση φύλλα πλαστικού, το οποίο ποτέ δεν κατηγορήθηκε για ...κουταμάρα!

ΣΥΜΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΖΩΗΦΑΝΕΙΑΣ...

ΣΠΑΣΤΕ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ!

(αλλά αν είναι δυνατόν με άλλο τρόπο)

ΤΖΟΚΕΡΣ

Σε άλλες εποχές οι κόλακες, οι λακέδες, οι σφουγοκωλάριοι, οι τζουτζέδες, ήταν μαντρωμένοι στις αυλές των κυριών τους. Έξω απ' αυτές δεν είχαν ούτε ταυτότητα, ούτε ασυλία. Ο εκδημοκρατισμός των νεογεμονιών έχει ρίξει τα τείχη για λογαριασμό τους, και έτσι περιφέρονται παντού επιδεικτικά και βίαια προπάντων όμως αυτονόητα. Δημοσιολογούν, πολιτεύονται, στρατηγούν, αγιάζουν με κάθε τρόπο την ελεεινότητα της μισθωτής σκλαβιάς και της καταπόνησης. Το μόνο παρήγορο είναι ότι φτάνει να αναγνωρίσει κανείς έναν από δαύτους, για να αναγνωρίσει αμέσως και τους υπόλοιπους: σαν ανάμνηση του κάποτε αριστοκρατικού άσυλού τους συναναστρέφονται πάντα σε αυλές. Κατόπιν αυτού, απροσπάτευτοι από τις βαριές πόρτες, είναι του χεριού μας.

ποιός φοβάται τον Νίκο Μαζιώτη;

Στις 5 Ιουλίου, στην εκπνοή σχεδόν του διαστήματος προφυλάκασης, ξεκινάει η δίκη του πρώτου πολιτικού κρατούμενου στην Ελλάδα. Οι κατηγορίες είναι γνωστές, όπως προβλέψιμη είναι η κατάληξη της δίκης. Ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης έχει αναλάβει δημόσια την ευθύνη τόσο της αποτυχημένης απόπειρας βομβισμού του υπουργείου βιομηχανίας (σαν συμπαραστάσή του στην σύγκρουση των κατοίκων της Ολυμπιάδας και Βαρβάρας στη Χαλκιδική με την εταιρεία TVX gold και το ελληνικό κράτος) όσο και της κατοχής κάποιων όπλων.

Δεν θα πιάσουμε την πλευρά της "τρομοκρατίας", των ορισμών δηλαδή του κράτους. Αυτοί βρίσκονται στο κατηγορητήριο, στα δημοσιεύματα του τύπου, στα στοιχεία ενοχής, στην ρουτίνα της παραπομπής. Δεν θα μιλήσουμε ούτε για τον "κοινωνικό αντάρτη". Αυτή είναι η πλευρά του Ν. Μαζιώτη, την έχει κούλας εκθέσει, και θα την υποστηρίξει στην απολογία του.

Θα μιλήσουμε για κάτι που απλώνεται ανάμεσα σ' αυτές τις δύο θέσεις. Για κάτι ενώνον και για λογαριασμό του οποίου διεξάγεται αυτή η δίκη. Για κάτι που στις 5 Ιουλίου, όπως και στις 4 ή στις 3 θα είναι "αόρατο" - μα είναι και θα είναι επίσης παρόν, μέσα κι έξω από το δικαστήριο. Θα μιλήσουμε για κάτι απο κοινωνία. Για κάτι απο ιστορία. Για κάτι απο πολιτικά. Για κάτι απο σιωπή. Για κάτι που ορίζει το περιβάλλον των κατηγοριών, των ποινών, των επιλογών.

Για κάτι που, όπως η γλώσσα, δεν έχει κόκκαλα - μα κόκκαλα τσακίζει.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τί θα λέγατε αν ξεκινούσαμε κάπως μυθιορρηματικά;

Κάπου στα 1972 ο Τζιάν Τζιζακόμο Φελντρινέλλι βρίσκεται νεκρός, απο την έκρηξη δυναμίτιδας που κρατούσε ο ίδιος, κάτω απο έναν πυλώνα υψηλής τάσης, στα περίχωρα του Μιλάνου. Ο Φελντρινέλλι είναι μια οριακή προσωπικότητα, ίσως χαρακτηριστική της εποχής του. Νέος πάμπλουτος ζεν πρεμιέ, γόνος μεγαλοαστικής οικογένειας του Μιλάνου, φιλόξενος, ήδη καθιερωμένος εκδότης, εκκεντρικός, έχει φτάσει να φωτογραφηθεί για εξώφυλλο περιοδικού αντρικής μόδας. Από την άλλη θαυμάζει τον Τσε Γκεβέρα (με τον οποίο έχει κούλας συναντηθεί στην επαναστατημένη Κούβα), νοσταλγεί το αντάρτικο των Ιταλών κομμουνιστών στη διάρκεια του φασισμού και του δεύτερου πολέμου, χρηματοδοτεί και αναλαμβάνει τις εκδόσεις του κινήματος, και μαζί στρατεύεται ενάντια στην σκλήρυνση του Ιταλικού κράτους και την αιματηρή δράση των νεοφασιστών - η σφαγή στην Πιάτσα Φοντάνα έχει γίνει ήδη το 1969.

Με δυο λόγια ο Φελντρινέλλι είναι ένα εκρηκτικό τέκνο της "κόκκινης αστικής τάξης" του Μιλάνου, στις αρχές της δεκαετίας του '70. Εν τέλει θα δημιουργήσει την οργάνωση "ομάδες αντάρτικης δράσης" (GAP)... και θα σκοτωθεί όταν η βόμβα με την οποία θα παγιδεύει έναν πυλώνα ηλεκτροδότησης του Μιλάνου σκάει πρόωρα στα χέρια του.

Αυτή θα είναι η πρώτη φορά που η Ιταλική αριστερά στο σύνολό της, μετά τον πόλεμο, θα βρεθεί μπροστά στην πραγματικότητα της πολιτικής βίας, που δεν προέρχεται (όπως πιστευόταν ή διαδίδει) ούτε απο το κράτος ούτε απο τους φασίστες... αλλά απο τους δικούς της κόλπους. Αμύκηλη μπροστά στο θάνατο του Φελντρινέλλι θα προσπαθήσει να ξεορκίσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αποδίδοντας το τέλος του σε προβοκάτσια ή σε σιδηροπέρι... Εκείνο που θέλει να αποκλείσει είναι πως θα μπορούσαν να υπάρχουν "κόκκινοι" βομβιστές...

Ο Νάνο Μπαλεστρίνι, στο βιβλίο του "ο εκδότης", περιγράφει με τον δικό του άμεσο και ιδιότυπο τρόπο, ανάμεσα στα άλλα, την απεγνωσμένη προσπάθεια διάφορων τάσεων της τότε Ιταλικής αριστεράς να ξεφορτωθούν το στίγμα της πολιτικής βίας, σκανοθετώντας την(;) σε κάποια συζήτηση αμέσως μετά την ανακοίνωση του βίαιου θανάτου του Φελντρινέλλι:

... μα το ζήτημα δεν ήταν αυτό το ζήτημα ήταν πολιτικό και οι λόγοι ήταν πολιτικοί που εκείνοι και οι προοδευτικοί δημοκράτες δεν μπορούσαν να δεχτούν ότι ο εκδότης σκοτώθηκε στη διάρκεια παράνομης δραστηριότητας δεν μπορούσαν να δεχτούν ότι αυτός ο ίδιος ήταν στην παρανομία διότι αυτά ήταν για εσάς εξ ορισμού πράγματα που τα κάνουν οι φασίστες και οι μυστικές υπηρεσίες οι πράκτορες της CIA δεν ήταν πράγματα που θα μπορούσαν να κάνουν οι σύντροφοι

κι αν παραδέχονταν ότι τα κάνουν τους λέγαμε αυτό θα σίμαινε για σας ότι γίνεται η αθωότητα που εσείς οι δημοκρατικοί επινοήσατε για να μπορέσετε να μείνετε στο πλευρό του κινήματος δηλαδή ότι κι εσείς κάνετε τη δική σας αθωότητα τα καθαρά σας χέρια αποκτούν έναν παραπάνω λεκέ αμφιβολίας διότι η αθωότητα την οποία προβάλλετε μετά απο τα γεγονότα είναι πάντα μια εκδοχή εκ των υστέρων είναι ένα παιχνίδι που εσείς σπίνετε ίσως αυτάρεσκα επειδή ξέρετε ότι κάπου υπάρχει και λίγο μυστήριο όμως τώρα ένα γεγονός τόσο απροκάλυπτο όταν ένας στρατευμένος στην πολιτική κάνει τη ζωή του κάνοντας κάτι για το οποίο εσείς μιλάτε ψευδιστικά κι αυτάρεσκα σας κάνει να πάθετε ένα τέτοιο σοκ που αναγκάζεστε αμέσως να μυθοποιήσετε τον άνθρωπο και όλη την ιστορία για μεταμορφώσετε το νήπιό τας χείρας μου σε ιδεολογία της αθωότητας....

ας μην ξεκινάμε ότι η συμμαχία σας με το κίνημα δημιουργήθηκε πριν απο τρία χρόνια όταν οι σφαγές της εξουσίας γέννησαν αυτό το πλατύ κίνημα της κοινής γνώμης που απορρόφησε στρώματα της δημοκρατικής και πεφωτισμένης αστικής τάξης δημοσιογράφους των μεγάλων αστικών εφημερίδων αστούς δικηγόρους αρχαιέκτονες ψυχαναλυτές.... η συμμαχία αυτή ανέκαθεν βασιζόταν στην προϋπόθεση της ουσιαστικής αθωότητας της αριστεράς και της αμφιβιήτησης που πάντα απειλούνταν καταπέζονταν χτυπούνταν απο τις πλεκτάνες του κράτους απο τα επλεκτα σώματα απο τους φασιότες

επομένως όλα όσα γίνονται κρυφά παράνομα βίαια αποδίδονται πάντα στα αντιδραστικά σχέδια της δεξιάς κι έτσι μέσα σ' αυτά τα τρία χρόνια εσείς στρωθήκατε πράγμα για το οποίο σας αξίζουν συγκαρπτήρια ν' αποκαλύψετε σκοτεινές πλεκτάνες να κάνετε ατέλειωτες συγκεντρώσεις και συνελεύσεις να γράφετε προκηρύξεις ανακοινώσεις φέιγ - βολάν να μοιράζετε δελτία δοκίμια βιβλία να συμμετέχετε στις διαδηλώσεις εναντίον της καταπίεσης όπου σας έτυχε να καπνιστείτε απο δακρυγόνα και να κτυπηθείτε με κλομπ όμως όλ' αυτά πάντα με τα χέρια καθαρά και στο όνομα του νήπιό τας χείρας μου....

....υπάρχει όλη αυτή η συζήτηση η σύγκρουση είμαστε εκεί και συζητάμε όλο και πιο ζωηρά υψώνοντας τη φωνή μην αφήνοντας ο ένας τον άλλο να μιλήσει φωνάζοντας κεραιμώντας βρίζοντας ανάστατοι αναποκοκκανισμένοι είχαμε πεί και λίγο η δημοσιογράφος εκτός εαυτού έλεγε ότι παραληρούσαμε μα πώς προσηύξετε το κλαδί όπου στέκεστε λέγοντας τέτοια πράγματα μα πώς δεν καταλαβαίνετε είστε λίγο πλιθιοί δεν καταλαβαίνετε ότι υπάρχει η CIA η SID τα επλεκτα σώματα που σας χρησιμοποιούν μα εκείνη μιλούσε καλόπιστα εναντίον αυτού που μιλούσε κακόπιστα ήταν ο ηγετικός ούρλιαζε τσίριζε προβοκάτορες προδότες πουλημένοι ώσωπο στο τέλος σκεδόν παστίκαμε στα χέρια νομιζω ότι του έριξα μια μπουλιά...

Αυτά το 1972, κατά Μπαλεστρίνη. Στην ιταλία. Κάπως νοτιοανατολικότερα, στην Ελλάδα, το καθεστώς ήταν κιόλας μια πενιάρικη στρατιωτική δικτατορία. Μερικοί νεαροί έβραζαν βόμβες, ασκούσαν πολιτική βία.... Στο όνομα της δημοκρατίας; Ίσως, αν και δεν είναι αυτός ο μόνος τρόπος αγώνων για τη δημοκρατία: μπορείς απλά να κρατήσεις την ανάσα σου και να περιμένεις, όπως κάνει όλος ο κόσμος.... Στο όνομα του σοσιαλισμού; Μπορεί.... Στο όνομα της επανάστασης; Γιατί όχι;

Τί να σκεφτόταν άραγε τότε ένας απο αυτούς τους νεαρούς, για τον οποίο η αδρεναλίνη και η παρανομία ήταν το παρόν, ενώ η δημοκρατία, η πολιτική καριέρα, η πανεπιστημιακή ανέλιξη πράγματα έξω απο κάθε φαντασία; Τί να σκεφτόταν άραγε όταν συλλαμβανόταν, δικαζόταν και καταδικαζόταν απο το στρατοδικείο ο τρομοκράτης Κώστας Σημίτης;

ΜΗΤΡΕΣ

Από το 1972 ως το 1998 ή 1999 η απόσταση είναι μεγάλη. Έχουν αλλάξει πολλά. Ένας βομβιστής μπορεί να γίνει πρωθυπουργός - για παράδειγμα. Κι υπάρχουν άπειρα τέτοια ακόμα. Μα ακριβώς επειδή έχουν αλλάξει πολλά, υπάρχει η δυνατότητα να κοιτάει κανείς λίγο πίσω. Για να διακρίνει την ατιμία που κρύβεται σε μερικά πράγματα που δεν αλλάζουν.

Που μένουν απαράλλαχτα. Σαν "σταθερές". Σαν "αυτονόητα". Για να κουκουλώσουν, για να δουλεύουν για λογαριασμό του κράτους.

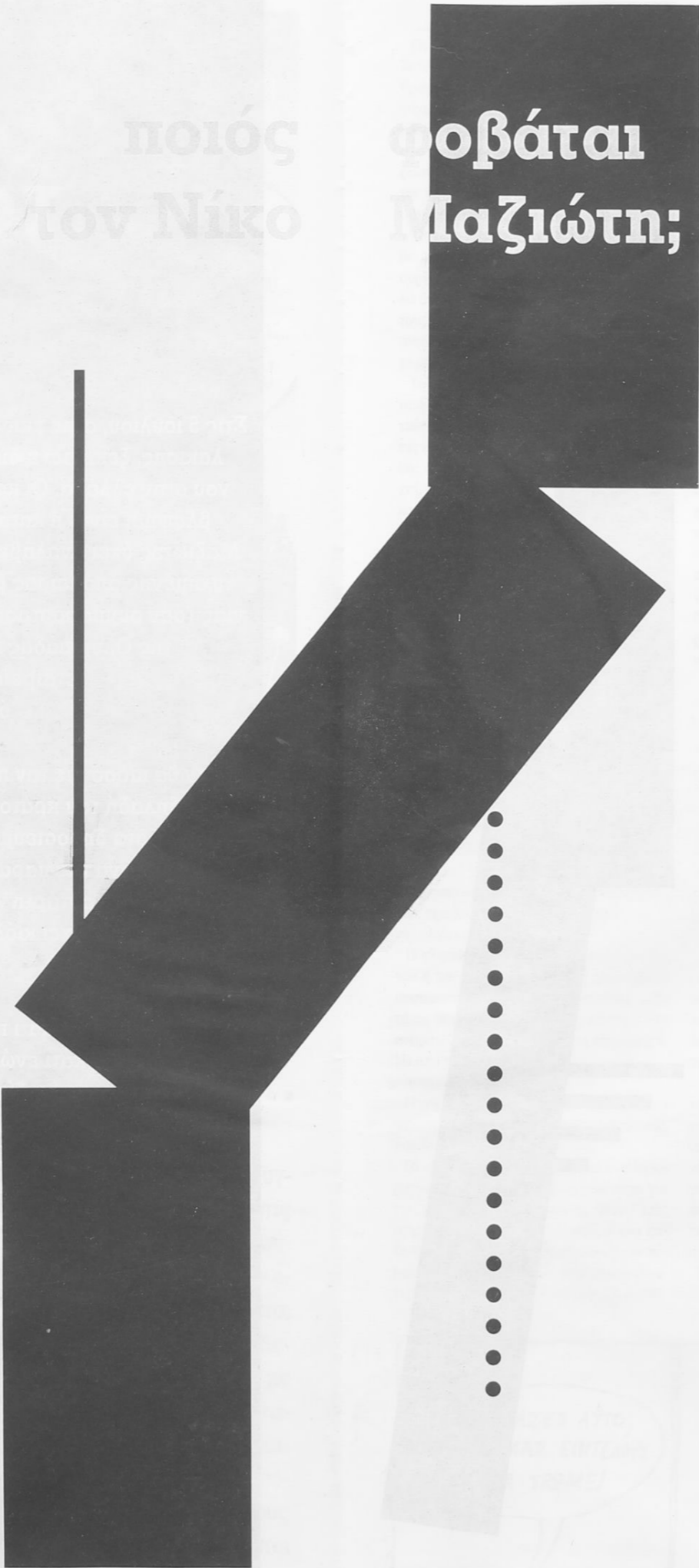
Όπως ας πούμε η σταθερή αθωότητα της αριστεράς, απέναντι στην πολιτική βία. Άς μην βιαστεί κανείς να ξεορκώσει, με βάση αυτά που ξέρει σαν σημερινή αριστερά: εδώ μιλάμε για εκατοντάδες χιλιάδες, μπορεί και για εκατομμύρια άντρες και γυναίκες, στρατευμένους ή περιεργούς, υποταγμένους ή μόνο περαστικούς, ακέρατους ή τυχοδιώκτες, που έχουν διέλθει ή λιμνάζουν ακόμα σε κάθε πθανό και απίθανο ιδεολογικό ρεύμα της αριστεράς, απο το 1974 και μετά. Από τα πλέον ήρεμα νερά της σοσιαλδημοκρατίας, ως τα πιο ανταριασμένα του αριστερισμού ή του αναρχισμού. Εικοσιπέντε χρόνια πολιτικής ιστορίας δεν είναι λίγα, τόσος κόσμος που τώρα είναι "πρώην" ή "νυν" δεν είναι λίγος. Οι φλυαρίες ή οι σιωπές τους δεν είναι ούτε λεπτομέρεια ούτε στο περιθώριο. Είναι η μιάμιση απ' τις δύο πλευρές του συστήματος.

Πόσοι και πόσες απ' όλους αυτούς κι αυτές είχαν μια άμεση ή έμμεση, σύντομη ή στιγμιαία, σχεδιασμένη ή τυχαία, θεωρητική ή πρακτική σχέση με πράξεις πολιτικής βίας; Ο αριθμός θα μείνει άγνωστος, αφού μια απο τις συνθήκες όσων νοιώθουν αθώοι είναι να ξεχνούν. Αλλά τα γεγονότα έχουν μείνει χαραγμένα, αν όχι σε μνήμες σίγουρα σε χαρτιά: και δείχνουν ότι θα πρέπει να υπήρξαν χιλιάδες. Και φυσικά έχουν υπάρξει ακόμα περισσότεροι εκείνοι που ψευδιστικά και αυτάρεσκα έχουν κειροκοτήσει το μυστήριο κάποιας παράνομης βίαης ενέργειας - τα επεισόδια μιας διαδήλωσης, τα καμμένα αυτοκίνητα των κουντινών ή των επιστατών στις δουλειές, τις καμμένες τράπεζες....

Δεν υπάρχει βέβαια κάποια αυτονόητη και ευθεία σχέση ανάμεσα στο πετρίδι και το ξήλωμα των πεζοδρομιών μιας διαδήλωσης, τους εμπρησμούς, τους βομβισμούς, τους πυροβολισμούς των ένοπλων οργανώσεων. Είναι η συλλήβδην καταγγελία τους, η απόδοσή τους σε "σκοτεινούς κύκλους", "ασφαλίτες" ή "προβοκάτορες" που δημιουργεί πρώτα μια φανταστική σχέση και ύστερα την αντικατάσταση των επιλογών απο μια κλιμακωτή πορεία καθαρά τεχνικού τύπου. Αλλά μίπως δεν είναι η συντηρητική πλειοψηφία αυτής της πολύχρωμης αριστεράς στην Ελλάδα που ομόφωνα σκεδόν έχει στηρίξει, αναπαράγει, ενισχύσει το θεώρημα των "σκοτεινών κύκλων" σε σχέση με την πολιτική βία; Πώς είναι δυνατόν λοιπόν απο την μια να ξέρουν ακόμα και οι πέτρες πως όλες οι τάσεις της αριστεράς είχαν (πολύ περισσότερο απ' ότι έχουν) υπάρξει αυτοουργοί βίαων και παράνομων πράξεων, και απο την άλλη το ίδιο αυτό το προσωπικό να ορκίζεται με κάθε ευκαιρία πως είναι άσχετο και ανήξερο; Γιατί αυτή η διπλοπροσωπία; Γιατί αυτή η σκεδόν ψύκωση της αθωότητας; Γιατί το νήπιμο των κερών όταν οι κόμποι φτάνουν στο κτένι;

Κοιτώντας την τελευταία 25ετία αναδρομικά είναι δύσκολο να αποφύγουμε τον πειρασμό: στο φαντασικό, "ιδεολογικό" ορίζοντα έχει απομείνει το πέρασμα συγκεκριμένων προταγμάτων. Από την δημοκρατία ως τα δικαιώματα κι απο κει ως την ελευθερία. Σίγουρα, στον καιρό τους, τα σύννεφα του ανταγωνισμού (άρα και των πράξεων) δεν ήταν μόνο τέτοια και τόσο ακνά. Όμως κανείς δεν μπορεί να αμφιβάλλει για το πόσες φορές η ίδια η πολιτική ιστορία αυτού του αιώνα χρησιμοποιήθηκε σαν επικείμενη μετροπάθεια. Δηλαδή σα νομιμοποίηση πολιτικών στοχεύσεων του είδους *περισσότερη δημοκρατία, περισσότερα δικαιώματα, ή περισσότερη ελευθερία* - και αυτό είναι όλο. Μα όταν τέτοιου είδους ρεαλισμοί εμφανίζονται σαν πεδία πολεμικής αναμέτρησης, έχουμε ήδη μια βασική διπλοπροσωπία: και την αφηρημένη μορφή της αριστεράς στην Ελλάδα. Γιατί ούτε η δημοκρατία, ούτε τα δικαιώματα, ούτε η ελευθερία είναι σε αντίθεση με το κοινοβουλευτικό σύστημα απο θέση αρχής. Δεν είναι αυτά τα προτάγματα παράνομα κατ' αρχήν, ούτε ήταν ποτέ απο το '74 και μετά. Αφού λοιπόν αυτά είναι νόμιμες διακυβεύσεις που κωράνε οι παράνομες και μάλιστα βίαιες μέθοδοι; Η μεταπολιτευτική αριστερά όλων σκεδόν των τάσεων έμαθε να κάνει το κορδίο γύρω απ' αυτήν την ερώτηση.

Μερικοί λένε πως γι' αυτή τη μουγκαμάρα φταίνε τα 45 τόσα χρόνια ολοκληρωτικών ή μισοολοκληρωτικών καθεστώτων (απο τη δεκαετία του '30 ως το '74). Φταίει λένε άλλοι η ανά-

μνηση των λειψών, ασταθών, ή ανύπαρκτων "αστικών ρυθμίσεων" στην Ελλάδα, που φόρτωσε την αριστερά με το καθίκον να κάνει πρώτα την αστική επανάσταση και ύστερα την εργατική - να είναι δηλαδή μαζί αστικά νομιμόφρονη και εργατικά εριστική. Κάποιοι τρίτοι τα αποδίδουν όλα στην "ελληνική υπανάπτυξη", που με τη σειρά της είναι προϊόν της "εξάρτησης", και το κακό ξεκινάει λένε τελικά απο την τουρκοκρατία....

Μπορεί να φταίνε όλα αυτά. Υπάρχει όμως μια καθαρά κοινωνική συμπεριφορά που μοιάζει τέλεια με την διπλοπροσωπία της αριστεράς, και δημιουργεί το λιγότερο υπήψεις. Η σέση των μικροαστών με τους νόμους και το κράτος: απόθεση και έλξη ταυτόχρονα. Παραβατικότητα και νομιμοφροσύνη μαζί. Σύντομος εξτρεμισμός και συντηρητισμός διάρκειας χέρι χέρι. Λήθη και έπαρση στον ίδιο καρβιά. Είναι μια μακριά παράδοση αυτή που θα άξιζε να τύχει τουλάχιστον της ίδιας αναγνώρισης με τις αβεβαιότητες της in greece αστικής ολοκληρώσης.

Η ΑΘΩΟΤΗΤΑ

Γιατί αν στην Ιταλία της δεκαετίας του '70 ήταν κάποια "προοδευτικά" τμήματα της αστικής τάξης που μετέφεραν ή επέβαλαν την απαίτηση της αθωότητας της αριστεράς σε σχέση με την πολιτική βία, στην Ελλάδα η διπλοπροσωπία έχει σίγουρες ρίζες στον μικροαστισμό. Στο έδαφος μιας θεωρητικής πρώτα και πολιτικής ύστερα μετατόπισης απο τους εργάτες στο "λαό" δεν θα ήταν καθόλου πρωτότυπο το να υποστηθούν και να "αριστεροποιηθούν" (ή να "ριζοσπαστικοποιηθούν") κάποιες βασικές συμπεριφορές αυτού του "λαού". Όπως η διπλοπροσωπία παρανομίας - νομιμοφροσύνης: μια συνθηκική και να ενσωματώσει και την πολιτική βία. Να την ενσωματώσει και να την χειριστεί με φυσιολογική αθωότητα. Αυτό ακριβώς που μαθαίνει κανείς απο τα παιδικά του χρόνια στο σπίτι και στο σχολείο: - ποιος έκανε τη ζημιά; - όχι εγώ κύριε....

Αλλά βέβαια όταν αυτή η κοινωνική αθωότητα παίρνει θέση στο πολιτικό ρεπερτόριο, αποκτάει μια καινούργια, διπλή χρησιμότητα. Πρώτα πρώτα επειδή ταιριάζει και με την δημοκρατία, και με τα δικαιώματα, και με την ελευθερία, έννοιες θετικές στις οποίες δεν χωράει ούτε μίσος, ούτε απόγνωση, ούτε ριζικές έχθρες και αντιπαλότητες. Και ύστερα επειδή το πολιτικό "όχι εγώ κύριε..." αναδεικνύει την ελληνική (.) βαλκανική (.) ορθόδοξα χριστιανική (.) εκδοχή της μετάνοιας. Όπως πολύ καλά την έχει αναλύσει ο Μ. Φουκώ, σε άλλες πολιτιστικές συντεταγμένες.

Κι αυτός είναι ο επόμενος πειρασμός στην αναδρομική ανασκόπηση του θεωρήματος της αθωότητας. Δεν μπορεί να το χωρίσει κανείς απο τους χιλιάδες και εκατομμύρια μετάνοιους κάθε είδους (κατ' ευφημισμόν: "πρώην") που όλες οι τάσεις της αριστεράς, απο την πιο σοφή μέχρι την πιο εξτρεμή, έχουν αφήσει πίσω τους στην 25χρονη διαδρομή τους, αυτήν που μας απασκολεί. Οι χειρισμοί της πολιτικής βίας είναι κεντρικοί σ' αυτήν την αδιάκοπη παραγωγή.

Αν η αριστερά (ή έστω κάποιες "τάσεις" της) δεν είχε καμμία πρακτική, θεωρητική, συναισθηματική, ιδεολογική, συμβολική σχέση με πράξεις πολιτικής βίας, τότε η αθωότητα της θα ήταν αυταπόδεικτη - όπως των θρησκευτικών μοναστικών ταγμάτων. Αλλά τότε η αθωότητα θα ήταν άχρηστη, και η αριστερά δεν θα κυνηγούσε τους προβοκάτορες (τα παιδιά της δηλαδή). Απλά θα προσευχόταν για την πολιτική σωτηρία των ψυχών τους.

Η αθωότητα της αριστεράς είναι χρήση, και για αυτό υπάρχει τόση επιμονή να επιδεικνύεται με κάθε ευκαιρία, επειδή στο πολιτικό, ιδεολογικό της μπρόντο η πολιτική βία είναι βασική - σα μέθοδος. Και επειδή κάθε φορά που νίπτει τας χείρας της, προτείνει ή εγγυάται την μετάνοια γι' αυτήν της την αναρμοστη καταγωγή. Συλλογικά και ατομικά.

Πώς παράγεται και επιβεβαιώνεται η μετάνοια μέσα απο την αθωότητα ως προς την πολιτική βία; Όλα ξεκινούν απο την εκ των υστέρων εκτίμηση. Δρατών, συντρόφων, θαυμαστών, σχολιαστών.... Αλλά όχι οποιαδήποτε εκτίμηση. Εκείνος που (πολλογούμενος, και όχι αναγκαστικά μπροστά σε δικαστήριο) θα πει "κάτω απο αυτές κι εκείνες τις συνθήκες, κάτω απο αυτά κι εκείνα τα αντικειμενικά και υποκειμενικά δεδομένα, τη συ-

γκεκριμένη στιγμή έκανα αυτό - και - αυτό - έπρεπε - να - κάνα, το οποίο ενδεχομένως να αντιμετωπίζα διαφορετικά κάτω απο άλλες συνθήκες και δεδομένα" δεν έχει μετανοήσει με τον τρόπο που απαιτείται για την σταθερότητα του συστήματος. Είτε αυτό είναι το σχολείο και η πειθαρχία του, είτε είναι το οικογένεια και οι νόμοι της, είτε είναι η θρησκεία, είτε είναι το κράτος. Γιατί στην καρδιά της μετάνοιας, στην απαίτηση της μετάνοιας, δεν υπάρχει χώρος για συνθήκες, δεδομένα ή οτιδήποτε άλλο που θα μπορούσαν να νομιμοποιούν ό τ ε (κ ά π ο τ ε) μια βίαη, παράνομη, ή αμαρτωλή πράξη. Δεν υπάρχει, δεν μπορεί και δεν πρέπει να υπάρχει η πιθανότητα μια βίαη, παράνομη, ή αμαρτωλή πράξη να είναι προϊόν έλλογης και ψυχραιμης εκτίμησης. Έστω "υπο προϋποθέσεις".

Αντίθετα, στην καρδιά της μετάνοιας υπάρχει η απαίτηση να ομολογηθεί (και μετά οι δράστες ή οι "υποποιοι" μπορούν μέχρι και να συγχωρηθούν....) πως είναι αδύνατο να υπάρχει κρίση στην βίαη, παράνομη ή αμαρτωλή πράξη. Να αναγνωριστεί όχι μόνο πως τώρα, αλλά πως π ο τ ε δεν υπήρξε λόγος για μια τέτοια πράξη. Γιατί βέβαια αν κάποτε εκείνη ή η άλλη πράξη έχει αξία, λόγο, ή εγκυρότητα, τότε αυτή μπορεί να συμβεί ξανά αύριο. Και η νομιμότητα, οποιαδήποτε νομιμότητα, δεν ενδιαφέρεται μόνο για το παρόν της. Ενδιαφέρεται και αγώ για περισσότερο για το μέλλον της.

Υπάρχουν ρητοί και αναλυτικοί τρόποι να μετανοήσει κανείς: να υποδείξει, σύμφωνα με τον έναν ή τον άλλο κώδικα (θρησκευτικό, πολιτικό κλπ.) με κάθε λεπτομέρεια το ότι τότε βρισκόταν σε ολισθηρό έδαφος, σε κατάσταση έξαψης ή μέθης (ιδεολογικής πιθανόν), με μειωμένη τέλος πάντων αντίληψη των πραγμάτων.... Να βάλει δηλαδή το τώρα του με κάθε λεπτομέρεια όχι μόνο να είναι διαφορετικό αλλά να κατασπαράξει το τότε της παράβασης - αμαρτίας....

Υπάρχουν όμως και άλλοι τρόποι, συμπυκνωμένοι, συμβολικοί, και εξίσου αποδοτικοί για την μετάνοια. Ένας είναι το "όχι εγώ κύριε..."

Το "όχι εγώ κύριε...." σημαίνει: "δεν αναλαμβάνω καμμία ευθύνη". Αυτό με τη σειρά του σημαίνει την παραδοχή πως "δεν υπάρχει καμμία ευθύνη να αναληφθεί". Δηλαδή, με άλλα λόγια, η "κακά" πράξη αναγνωρίζεται σαν τέτοια (σαν απορριπτέα) ασυζητητί, επειδή είναι ανάξια να την πράξει ο οποιοσδήποτε, και επειδή αν πράγματι "έγινε" είναι απρόσωπη.

Το ότι δεν υπάρχει καμμία ευθύνη να αναληφθεί προσωπικά (σε πρώτο ενικό η πληθυντικό πρόσωπο) για την βίαη, παράνομη, ή αμαρτωλή πράξη, και το ότι είναι ανάξιο το να συμβεί κάτι τέτοιο, αποκαθιστά, απο έναν σύντομο δρόμο, την βασική απαίτηση της μετάνοιας: *όχι μόνο τ ω ρ α αυτές οι πράξεις είναι ανάξιες, ανόητες, γελοίες, αλλά π ά ν τ α είχαν και θα έχουν έτσι*. Γιατί βέβαια δεν έχουν οι πράξεις ιστορία, ιστορικότητα - αλλά τα υποκείμενά τους. Πράξεις χωρίς υποκείμενα; Είναι πράξεις χωρίς ιστορία (δηλαδή περιστάσεις, δεδομένα, συνθήκες). Είναι πράξεις χωρίς κοινωνία, έξω απο την κοινωνία, έμμεσα μεν αλλά ξεκάθαρα καταδικαστέες

Οι οποίες όμως, παρ' όλα αυτά μπορεί να "γίνονται". Η μεγαλύτερη προσφορά της μετάνοιας (αλά ελληνικά) και της αθωότητας της αριστεράς απέναντι στην πολιτική βία, είναι ότι την έχει αποδώσει οριστικά στο σκοτάδι! Όχι της νύκτας - αλλά των λόγων, των εξηγήσεων, των παθών, των προσώπων. Κι αυτό το σκοτάδι είναι βέβαια το νερό για τα ψάρια "των σκοτεινών κύκλων", και των "μυστικών υπηρεσιών". Με άλλα λόγια: όχι μόνο η αριστερά κάθε είδους είναι αθώα της πολιτικής βίας, αλλά αυτό το "πράγμα" είναι τελικά δουλειά του ίδιου του κράτους. Και μόνο τέτοιο θα μπορούσε να είναι....

Σπουδαία συνηγορία, με ασύλληπτες συνέπειες. Γιατί αν η γεννιήτρια της πολιτικής βίας είναι πάντα κάπου αλλού, στο έξω απ' δω, ποιος και πώς μπορεί να ελέγξει τις πραγματικές προθέσεις, τα πραγματικά κίνητρα της μιας ή της άλλης πράξης; Αν η γεννιήτρια της πολιτικής βίας δουλεύει πάντα στο απόλυτο σκοτάδι, ποιος και πώς (δηλαδή: ποιος πολιτικός ή κοινωνικές συλλογικότητες του ανταγωνισμού) θα εκτιμήσουν τις σχέσεις που υπάρχουν και τις σχέσεις που δεν υπάρχουν ανάμεσα σε επιλογές, πράξεις, πρόσωπα, ανάγκες, επιθυμίες, θεωρίες, ιδεολογίες, συμπεριφορά, μανιές, αδιέξοδα, ελλείψεις, φόβους, ελπίδες ή απελπίσεις; Αν η γεννιήτρια της πολιτικής βίας κείει άγνωστης ταυτότητας καύσημα - ή σκέπη ιδεολογία - ποιος και πώς θα ξεχωρίσει τί είναι αυθεντικό και τί είναι πλαστό; Τί γεννιέται απο τον θυμό του ανταγωνισμού και

τι είναι κρατική απομίμηση - πλαστογράφηση; Τι θέλει να ανοίξει δρόμο (πετυχαίνοντάς το ή όχι) και τι σκοπεύει να κλείσει όλους τους δρόμους; Από τις όποιες γραπτές προκηρύξεις και μόνο; Μα τέτοιες μπορεί να γράψει κάθε επιμελής υπάλληλος του "ιδεολογικού" οποιασδήποτε κρατικής ασφάλειας στον κόσμο - και σύντομα αυτή τη δουλειά θα μπορούν να την κάνουν "έξυπνα" κομπιούτερ μόνα τους...

Μα - θα πει κάποιος πονηρός: δεν είναι όλα αυτά συνέπειες μόνο και μόνο της συνωμοτικότητας ορισμένων επιλογών πολιτικής βίας; Κι όμως: δεν είναι. Γιατί συνωμοτικότητα δεν σημαίνει α-πρόσωπο και κυρίως, δεν σημαίνει σε καμμία περίπτωση, αθωότητα. Γιαυτό αλλού, που δεν ήθελαν οι δράστες να είναι αθώοι ή περαστικοί, γέμισαν οι φυλακές - οι οποίες άρχισαν να αδειάζουν όταν μερικοί ένοχοι *μετανόησαν*.

Αντίθετα λοιπόν: όταν ο "συνωμοτισμός" φτάσει να σημαίνει φαντάσματα τότε απο αναγκαστικός όρος έχει γίνει *πθικά*. Τότε, απλούστατα, οι πολιτικοί δράστες έχουν πτηθεί: το σύστημα έχει κατακτίσει αυτό που υποτίθεται ήταν η εναντίον του αναπόφευκτη προστασία.

Ασύλληπτες συνέπειες... Οι αμφιβολίες ως προς τις πραγματικές αιτίες, τους πραγματικούς λόγους της πολιτικής βίας, απότοκες της αιώνιας αριστερής αθωότητας, αντιμετωπίζονται με "πίστες". Ο πολιτικός χειρισμός γεννάει κοινωνικές αρρώσιες.....

Θαυμάσια τα πράγματα για τον έλεγχο.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου συμπτωματικό (το αντίθετο μάλλον, είναι ένα λαμπρό καθεστωτικό κατόρθωμα) το ότι στην Ελλάδα συμβαίνει απόλυτα αυτό που έχει υποστηρίξει ο Γκυ Ντεμπόρ, ότι δηλαδή "την ιστορία της πολιτικής βίας την έχει γράψει το κράτος". Γιατί όσο κι αν ψάξει κανείς σε 25 χρόνια πολιτικής ιστορίας, θα βρει βέβαια βία και παράνομα γεγονότα και πράξεις κάθε είδους - αλλά δεν θα βρει ίσως ανθρώπων με σάρκα και οστά, ομάδων, οργανώσεων, κινημάτων. Δεν θα βρει λόγους, δεν θα βρει εξηγήσεις, δεν θα βρει αξιολογήσεις, κρίσεις, δεν θα βρει απολογισμούς, ευθύνες και αυτοκριτικές, δεν θα βρει λάθη και αποτυχίες. Κατά έναν παγκόσμια πρωτότυπο τρόπο η πολιτική βία στην Ελλάδα (πυκνή όπως λένε διάφοροι...) είναι κυριολεκτικά μαγική.

Είναι τόσο μαγική, ώστε οι βάρρακοι γίνονται πρίγκιπες, και μπορούν να γίνουν ξανά βάρρακοι, και πάλι πρίγκιπες, και πάλι λέγοντας - υπό την επίδραση άγνωστης προέλευσης φιλιών. Είναι τόσο μαγική ώστε δεν παύει (στο μέτρο κάθε εποχής και κάθε ευκαιρίας) να γεννάει μετανοιωμένους και "πρώην" με τον τόνο. Χωρίς πολλές πολλές εξηγήσεις, και με καμιά συνέπεια. Είναι τόσο μαγική ώστε να αναπαράγει τον βάλτο - και την άπιστευτα ελληνική διανοητική και συναισθηματική σήψη που χρειάζεται.

Τελικά: η αθωότητα και οι εφευρέτες της κάνουν καλά τη δουλειά τους. Αφού σε σχέση με την πολιτική βία δεν υπάρχουν παρά μόνο φαντάσματα, είναι αδύνατο να συγκριθώ με *έξω και ενάντια στους νόμους και την νομιμοφοροσύνη (άμεση ή έμμεση)* άλλο κοινωνικό δίκαιο. Άλλη ανταγωνιστική δικαιοσύνη.

ΤΟΣΟ ΚΑΙΡΟ ΜΕΤΑ

Τοποθετημένος θέλει - δε θέλει πάνω σε μια τόσο μακρόχρονη (και ποικιλόχρωμη) ιδεολογική και πολιτική ρουτίνα, πάνω σε μια κουλτούρα πολύ μεγαλύτερου βάθους και κοινωνικού εύρους, να γιατί ο Νίκος Μαζιώτης, αναρχικός εργάτης, γίνεται τόσο προκλητικός απο τη στιγμή που λέει "ναι, εγώ...". Και να γιατί αυτό το σκάνδαλο αντιμετωπίζεται με τον μόνο τρόπο που απομένει: τη σιωπή.

Δεν πρόκειται να μυθοποιήσουμε τον αγωνιστή - τη δική μας γνώμη και γνώση εκθέτουμε, όχι τη δική του. Αλλά το σκάνδαλο ενός τόσο πυκνού και τόσο καταθλιπτικού παραπετάσματος, σε σχέση με την πολιτική βία, την αθωότητα και την μετάνοια του "όχι εγώ κύριε...", απο έναν μονάχα άνθρωπο, είναι μια πράξη γενναία. Και η σιωπή απέναντί της πολλαπλάσια δειλιά.

Δεν αναφερόμαστε στη σιωπή των καθ' ἑξῆς ή κατ' ἐπάγγελμα υπερασπιστών "θυμάτων σκευωριών". Ειδικευμένοι ψαχουλεύτες και αποκαλυπτές των (κρατικών) πλεκτανών που σέρνουν αθώους και άδολους "κοινωνικούς αγωνιστές" στα κρα

τηπτήρια, στην καρδιά (παρότι ήθελαν να θεωρούν εαυτούς εξτρεμιστές) της αριστερής κουλτούρας, μετανοιωμένοι ο καθένας με τον τρόπο του, δεν θα μπορούσαν να πλησιάσουν καν μια υπόθεση, μια ευθύνη, τόσο καθαρή και ξάστερη. Κι όχι βέβαια επειδή ο Νίκος Μαζιώτης είναι αναρχικός - αλλά επειδή υποψιάζεται (και ξέρουν ότι υποψιάζεται) πόσος βούρκος και πόσα βατράκια χωράνε στην αθωότητα.

Αναφερόμαστε όμως στη σιωπή των κιλιάδων (ή εκατομμυρίων;) άλλων - εκείνων που τουλάχιστον απο την κοινωνική τους θέση και εμπειρία δεν θα είχαν εμπόδια στο να καταλάβουν πως το "ναι, εγώ..." είναι μια κουβέντα που διατρέπει ανάποδα την ιστορία, την δικά τους εν τέλει ιστορία. Αναφερόμαστε σε εκείνους κι εκείνες που μπορούν να καταλάβουν ότι αυτή η κουβέντα δεν ζητάει, δεν παρακαλεί, αλλά δικαιούται την αναγνώριση του πρώτου πολιτικού κρατούμενου στην Ελλάδα που αξίζει να λέγεται έτσι - και ό,τι συνεπάγεται αυτή η αναγνώριση. Γιατί λοιπόν αυτών η σιωπή;

Είναι τσάμπα; Δεν είναι τσάμπα. Το ζήτημα δεν είναι αν ο Νίκος Μαζιώτης θα καταδικαστεί σε περισσότερα ή λιγότερα χρόνια φυλακής - αυτό το λογάρισε ήδη, πριν μιλήσει. Το ζήτημα είναι αυτό το σκοτάδι γύρω απο την πολιτική βία, το σκοτάδι που έχει σακατέψει την ιστορική γνώση και εκτίμηση, το σκοτάδι που έχει καλλιεργήσει μέχρι κορεσμού κάθε είδους μεταφυσικά, το σκοτάδι που έχει γίνει συσσωρευόμενο τόσα χρόνια κατακάθι.... Το έρμα της αθλιότητας που τραβεί κάθε νέο αγωνιστή ή αγωνίστρια προς τον βυθό.

Το ζήτημα δεν είναι καν αν συμφωνεί κανείς ή όχι με τις επιλογές του Νίκου Μαζιώτη - το είπαμε κάπως πριν μίνες. Είναι αντίθετα η αναγνώριση πως *τέτοιες* επιλογές, οποιοδήποτε βάρος ή ελαφρότητα κι αν έχουν, οποιοσδήποτε συνέπειες κι αν έχουν ή δεν έχουν, οσοδήποτε σωστές ή λάθος κι αν είναι, μπορούν και πρέπει να τίθενται υπό κρίση γιατί είναι *έλλογες πολιτικές επιλογές* - και μάλιστα καθόλου πρωτοφανείς. Και όχι προϊόντα ατομικής παθολογίας ή "σκοτεινών μηχανισμών".

Το ζήτημα δεν είναι καν αν "συμπαθεί" κανείς τους αναρχικούς ή όχι. Αντίθετα, όπως κι αν αυτοχαρακτηρίζεται ο ίδιος ο Νίκος Μαζιώτης (αναφαίρετο δικαίωμα του) το ζήτημα είναι πως με το "ναι, εγώ..." έχει κάνει κάτι που κανένας αναρχικός ή μη αναρχικός δεν έκανε ωριότερα: *έχει θέσει αέριο το ζήτημα της ευθύνης στην πολιτική δράση*, με το κεφάλι ακουμπισμένο στον πάγκο του κασάμπ. Ακριβώς γι' αυτό είναι που θα δικαστεί και θα καταδικαστεί, ακριβώς γι' αυτό είναι που θα μετρήσει κάποια χρόνια στη φυλακή.

Θα ήταν - μπορεί να πει κάποιος - υπερβολικά η απαίτηση για όλες τις τάσεις της ιστορικής αριστεράς στην Ελλάδα (κομμουνιστικές, ακροαριστερές, αναρχικές) το να γυρίζουν, ενώπιον του Νίκου Μαζιώτη, και να φάνε (στην πράξη) μερικά απο τα σκατά που οι ίδιες άφησαν στο πέρασμά τους. Από την άλλη μεριά όμως η άρνηση της αναγνώρισης που επιβάλλεται για αυτήν εδώ την "περίπτωση", η άρνηση δηλαδή της πολιτικής αναγνώρισης της, μπορεί να είναι κάτι χειρότερο ακόμα κι απο δειλία. Μπορεί να είναι ατιμία.

Γιατί η σιωπή αυτή συνιστά μια δεύτερη - και ουσιαστικότερη - καταδικά. Το δικαστήριο, επειδή έτσι είναι θεσμομένο, θα σκεφτεί *ποινικά*. Θα δικάσει, και θα καταδικάσει *ποινικά*. Αντίθετα οι κιλιάδες που ξέρουν πως η δική αυτή είναι κατεξοχίην πολιτική, γιατί αφορά ξεκάθαρα "*πολιτικά αδικήματα*", σωμαίνοντας δεν παύουν να παύουν να δρουν πολιτικά. Έτσι θα δικάσουν, έτσι θα καταδικάσουν. Θα πουν επίσημα μα και καθαρά, όχι μόνο πως ο Νίκος Μαζιώτης είναι ένας ανύπαρκτος. Αλλά επίσης πως η ευθύνη της πολιτικής δράσης είναι ανύπαρκτη.

Κι αυτό, ναι. Είναι ατιμία.

Βάλτο Μαζιώτη

.....
Οι άνθρωποι της ειδικής κατηγορίας των αλητών δημιουργούνται από την ίδια τη διάρθρωση και τη λειτουργία της κοινωνικής οργάνωσης. Μιας λειτουργίας που θέλει να συμπεριλάβει την πλειονότητα των πολιτών της στις θεμελιώδεις προϋποθέσεις της ολοκληρωσής της. Δηλαδή τη βιολογική συντήρηση, την ασφάλεια της παροχής υπηρεσιών προς αυτήν με σταθερότητα και διάρκεια.

Όμως η ελαττωματική λειτουργία πολλών βασικών μηχανισμών σε μια κοινωνία δημιουργεί αποκλεισμούς και αφήνει απ' έξω πολλά άτομα, χωρίς αυτά να είναι από τη φύση τους εχθρικά ή διαλυτικά. Με τον τρόπο όμως αυτό τα καθιστά αντικοινωνικά και ξένα προς το σύστημα.

Το φαινόμενο της αλητείας είναι διαθρομβωτικό επακόλουθο των οργανωμένων κοινωνιών. Η σύνδεση αυτή μεταξύ της λειτουργίας της κοινωνικής οργάνωσης και της κατάστασης αποκλεισμού είναι συνήθως άμεση, ανοιχτή, συνειδητή: Η κοινότητα με αποφάσεις εκούσιες και συνειδητές (νομούς, δικαστικές αποφάσεις, απολύσεις, αστυνομικές και εκκλησιαστικές πράξεις) όρχνει το άτομο έξω από τα πλαίσια της, στερώντας του κάθε μοίρα κάτω από τον ήλιο και πολλές φορές αποκλειοντάς του κάθε δυνατότητα να βρει τρόπο να ζήσει. Υπάρχουν πολλές συνειδητές πράξεις αποκλεισμού: Στιγματισμός από μια φυλάκιση ανηλίκου. Απολύσεις λόγω οικονομικών κρίσεων ή πτωχεύσεων. Δυσκολίες στην άσκηση του επαγγέλματος.

Απαίτηση πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων. Παλιότερα προσφύγια και μεταπολεμικές καταστάσεις ή αβεβαιότητα συνόρων. Εξεγέρσεις, επαναστάσεις, φυσικές καταστροφές, επιδημίες, εμπόλεμες καταστάσεις και κάθε τι που μπορεί να προκαλέσει ηθική εξαθλίωση. Φυσικά όλα τα παραπάνω δεν δημιουργούν μόνο αλήτες, αλλά στρατιές ανέργων, προσφύγων, μεταναστών, ζητιάνων προς την αλητεία.

Η αλητεία δεν είναι παράγωγο μόνο εκείνου ή του άλλου κοινωνικού ή οικονομικού συστήματος της Δύσης ή της Ανατολής: κάθε τύπος κοινωνικής οργάνωσης παράγει - εν ποσοστοίς - ιδιαίτερους τρόπους επιβίωσης έξω από την κοινότητα.

Πηγή της αλητείας στον αρχαίο κόσμο ήταν η βάση του ίδιου του κοινωνικού συστήματος, που βασιζονταν στη δουλεία.

Οι αιώνες της αρχαιότητας και ο ελληνορωμαϊός πολιτισμός, εξιμνημένοι τόσο για την "ελευθερία" όσο και για τις "ιδέες" τους στηριζονταν, όπως είναι γνωστό, σ' ένα καθεστώς όπου οι δούλοι αντιπροσώπευαν περισσότερο από το μισό του πληθυσμού, ιδιαίτερα στις πόλεις και στα λιμάνια. Οι συνθή-

κες ζωής των δούλων ήταν απερίγραπτα άθλιες και σκληρές και συχνότατα αυτή ήταν η αιτία εξεγέρσεων (ατομικών, μαζικών ή επενδεδυμένων αργότερα με την πρωτοχριστιανική ιδεολογία).

Άλλο φαινόμενο ήταν οι αποδράσεις και οι δραστηριότητες από το καθεστώς της δουλείας, που τους εξασφάλιζε, έστω και πρόσκαιρα, ελευθερία μέσα στην κατάσταση της περιπλάνησης και της αλητείας.

Οι δούλοι ενέπνεαν στους ελεύθερους πολίτες και στις κοινωνίες ένα διαρκή και μόνιμο φόβο, σε βαθμό που οι επίσημες δουλοκτητικές κοινωνίες να βρίσκονταν σε συνεχή επαγρύπνηση.

Οι νόμοι οι σχετικοί με τους δραπέτες δούλους υπήρξαν σκληρότατοι και χωρίς έλεος.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, στην αρχαία Ελλάδα, αυτοί που κατέφευγαν στην αλητεία ήταν οι δραπέτες δούλοι, ή οι δούλοι από κάποια διαλυμένη επαναστατημένη ομάδα. Επίσης έχουμε στην Αθήνα, μετά τον 4ο αιώνα π.χ., τους "διάκριους" - τους απελευθερωμένους δούλους - που δεν τους επέτρεπαν, για δέκα τουλάχιστον χρόνια μετά την απελευθέρωσή τους, να ζήσουν και να κατοικήσουν ή να εργαστούν σε παραθαλάσσια πόλη.

Αυτοί, ζώντας στα ορεινά της Αττικής και της Βοιωτίας συχνά δραπέτευαν προς την Μακεδονία ή την Πελοπόννησο, αλητεύοντας, σε όλη τη διάρκεια της πολύμηνης πορείας τους. Ακόμα, όπως φαίνεται και από τα κείμενα περιηγητών πολλοί ήταν κι εκείνοι που ξέφευγαν από την ύπαιθρο της εσωτερικής Ελλάδας, προς τα λιμάνια. Απ' όλα αυτά προκύπτει, ότι πρωτεύοντα ρόλο για το κίνητρο της κοινωνικής αλητείας είναι το φαινόμενο που παρουσιάζεται σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις ηπείρους με μια σχετική ομοιομορφία.

.....
Μια μορφή έμμεσης αλητείας προκύπτει από την τέλεση των Ελευσίνιων Μυστηρίων, από τους Ολυμπιακούς αγώνες, και από τις "άδειες" που παρήχαν στους "νόστιμους" στρατιώτες της εκστρατείας του Μεγαλέξανδρου.

Στην δεύτερη περίπτωση έχουμε τις εκατοντάδες αθλητές, ποιητές και φιλάθλους θεατές που ξεκινούσαν ως κι από την Μακεδονία κάθε τετραετία και για αιώνες, προκειμένου να παρακολουθήσουν τους Ολυμπιακούς αγώνες. Είναι διαπιστωμένο ιστορικά ότι ένα ποσοστό από αυτούς τους ταξιδιώτες χανόντουσαν και δεν έφταναν ποτέ στον προορισμό τους. (Περίπτωση του ποιητή Ιβήκου).

Η περίπτωση των Ελευσίνιων Μυστηρίων δημιουργεί επίσης προϋποθέσεις ευκαιρια-

κής αλητείας. Αλλά το πιο σύγουρο είναι η αλητική κατάσταση που δημιουργείται από τις άδειες που χορηγούσαν σε στρατιώτες της εκστρατείας του μεγάλου Αλεξάνδρου από το

μικρό απόσπασμα από την ιστορία της αλητείας

(του Α. Χρηστάκη)

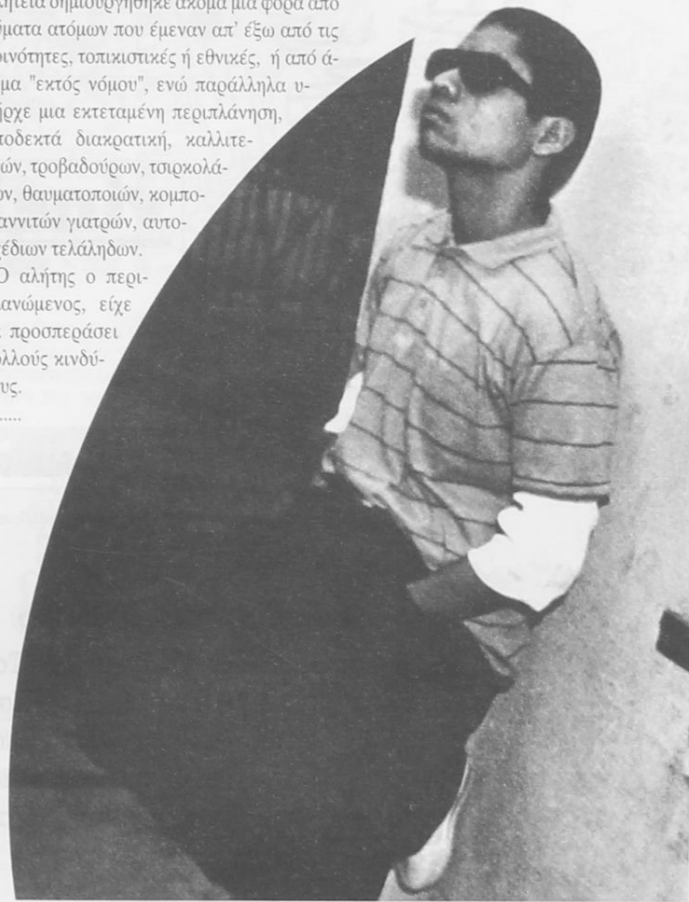
333 π.Χ. Οι άδειες αυτές δίνονταν μόνο σε Μακεδόνες κι ήταν απεριορίστου χρόνου. Φαντάζεστε έναν "αδειούχο" στρατιώτη που ξεκινάει από τα Σούσα ή την Αίγυπτο για την Μακεδονία ...οδικώς. Επακόλουθη κατάσταση θα ήταν και μια μορφή "έμμεσης αλητείας" όταν διανύονταν 2.000 έως 5.000 χιλιόμετρα με τα πόδια κι όταν η πορεία αυτή μπορεί να κρατήσει και ένα χρόνο.

Κατέσοχην περίοδος αλητείας είναι η εποχή της αποσύνθεσης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας - απ' όπου ξεπήδησε ο φεουδαρχικός κόσμος - κατά την οποία γίνονται μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών.

Η εκκλησία συνέβαλε με τους διωγμούς των αρετικών Ιουδαίων, τις Σταυροφορίες,, την "ηθική της για τη θεάρεστη ζωή εκτός του πηγείου κόσμου" και τα "τάγματα Εσπαιτών" που εξαπόλυσε! Στον φεουδαρχικό κόσμο η αλητεία δημιουργήθηκε ακόμα μια φορά από κύματα ατόμων που έμειναν απ' έξω από τις κοινότητες, τοπικιστικές ή εθνικές, ή από άτομα "εκτός νόμου", ενώ παράλληλα υπήρχε μια εκτεταμένη περιπλάνηση, αποδεκτά διακριτική, καλλιτεχνών, τροβαδούρων, τσιρκολάνων, θαυματοποιών, κομπογιαννιτών γιατρών, αυτοσχέδιων τελάληδων.

Ο αλήτης ο περιπλανώμενος, είχε να προσπεράσει πολλούς κινδύνους.

.....

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΡΙΦΙ
τεύχος 1ο, ΙΟΥΝΗΣ 1999
εφημερίδα δρόμου από το
αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Χανίων

BASTARD
τεύχος 1ο, ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1999
δύμηνο έντυπο δρόμου από τους
"σαλταρισμένους εργαζόμενους του
τριτογενή τομέα"

νίπελ - μήης '99 - έκδοση του συνδικάτου σαλταδόρων - Θεσσαλονίκη

ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ

Ο φιλάργυρος είναι κατακριτέος. Ο επενδυτής ένδοξος. Το πλεονέκτημά του είναι απλό: έχει κάνει ασφάλεια ζωής. Κατά συνέπεια ακόμα κι αν του σπάσεις τα μούτρα θα έχει κάποιο κέρδος. Αυτή η πρόνοια είναι πάντως επικίνδυνη: κτυπώντας κεφάλι με κεφάλι τους διαχειριστές κεφαλαίων οι ασφαλιστικές τους θα οδηγηθούν σε πτώχευση.

ΟΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΙ

ΚΑΙ ΔΕ ΜΟΥ ΛΕΣ ΣΥΝΑΚΥΠΑΡΚΤΕ: ΒΓΑΙΝΕΙ ΤΟ ΜΕΡΟΦΑΜΑΤΟ;

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΣ ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΕΙΜΑΙ!! ΑΝΟΗΤΕ!!

ΚΑΛΑ ΝΤΕ, ΜΗ ΒΑΡΑΣ! ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΩ;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΑΦΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ... ΣΤΡΑΒΑΔΙ!!

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΝΟΜΟ

Ποτάμι τώρα δε μπορείς να το πεις, κυριολεκτικά. Μάλλον ρέμα είναι. Μια κοίτη τελος πάντων, που κατεβάζει λάσπες, σκουπίδια. Και νερά. Όλα αυτά χωρίς υπόληψη. Όμως τα στρέμματα που βγαίνουν από τα καπάκια που μπαίνουν πάνω στον Κηφισσό είναι καλά και άγια. Γιατί φτιάχνουν μια λεωφόρο. Όχι οποιαδήποτε λεωφόρο. Αλλά αυτήν που (θα) ενώνει τον Πειραιά με την Ολυμπιακή αρένα. Εν όψει του 2004 αυτή η ασφάλτινη γραμμή είναι χρήσιμη.

Δε θα μείνει και μόνη της. Θα φυτρώσουν γύρω της, κοντύτερα ή μακρύτερα, καινούργιες "χρήσιμες". Χοτέλ, μοτέλ, εμπορικά κέντρα, τίποτα κτίρια γραφείων. Είναι "φτηνή γη" τα πλαϊνά του Κηφισσού.

Οπότε οι λάσπες, τα σκουπίδια, τα νερά θα κυλάνε υπόγεια. Διακριτικά κι αθόρυβα. Το ποτάμι που έτσι κι αλλιώς δεν είναι ποτάμι αλλά ρέμα, δεν θα είναι ούτε ρέμα. Θα είναι ένας φαρδύς σωλήνας. Αποχέτευση ομβρίων.

Αλλά αυτό το βολικό σχέδιο παραείναι λογικό. Δεν μπορείς να παίζεις με τα σύννεφα - όσα 2004 μηδενικά σε χρέμα κι αν έχεις μπροστά σου. Οι υδρατμοί δε καταλαβαίνουν από τέτοια.

Κάποια φορά λοιπόν θα αρχίσει να βρέχει. Γερά. Όχι για μια ώρα και δυό. Θα βρέχει ώρες πολλές. Και μέρες. Πέντε. Δέκα. Μπορεί και είκοσι. Τίποτα δεν θα στεγνώνει.

Οι μετεωρολόγοι θα πουν ότι ο καιρός τρελλάθηκε. Ανάφελο. Οι παπάδες ότι ο μεγαλόδυναμος κάνει επιδείξη. Γελίο. Και θα βρέχει - γιατί έτσι του κάθλωσε του καιρού.

Εκείνες τις μέρες πολλές γεγονιές θα πλημμυρίσουν. Όσοι ζουν σε υπόγεια ή υπόγεια θα στενάξουν -

Οι Εσκιμώοι μπορούν να ξεχωρίσουν δεκάδες αποχρώσεις του χιονιού...

...τώρα που η εθνική ενότητα σας κάνει ακόμα πιο όμοιους...

...θα πρέπει να μάθουμε να αναγνωρίζουμε τις αποχρώσεις που τα σκατά μπορούν και παίρνουν

αν δεν πνιγούν. Από το δεύτερο και πάνω θα αποκλειστούν. Κάθε οικοδομικό τετράγωνο θα είναι και μια κιβωτός του Νώε. Με όλα τα ζώα: διαχειριστές, ρουφιάνους, υψηλόμισθους...

Εκείνες τις ίδιες ημέρες λοιπόν το ποτάμι που δεν θάνατι ποτάμι αλλά φαρδύς σωλήνας, θα τινάξει μερικά από τα καπάκια του. Θάνατι μια θυμωμένη βόμβα νερού απ' τα κάτω. Κυβικά τσιμέντο και ασφάλτος θα τσακίσουν, θα διπλώσουν σα χαρτί. Το νερό έχει δύναμη που δε μπορεί να μετρηθεί - θ' αρχίσει να τα κατεβάζει, στη λεωφόρο Κηφισσού, μαζί με τα υπόλοιπα, λάσπες και σκουπίδια όπως πάντα. Παραματεύοντας ότι βρει στο δρόμο του. Γιατί, έτοιμα πάρκιν, βενζινάδικα.

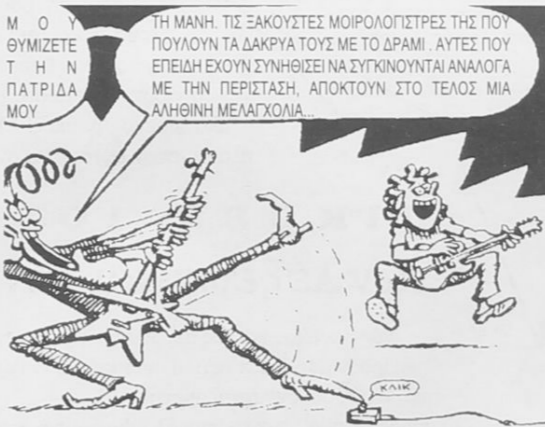
Όλο αυτό το αστικό υλικό θα φτιάξει ένα ωραίο δέλτα. Μπάζα μιας πόλης της οποίας τα αφεντικά είναι επαρμένα. Μπάζα φιλόδοξων πολυεθνικών και εργολάβων.

Όταν σταματήσει να βρέχει το ποτάμι θα είναι πάλι ποτάμι. Όχι ακριβώς. Ρέμα θα 'ναι.

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

π ρ ώ τ α κ α ι π ά ν τ α

ΑΡΓΟΣ

Οι ερωτικές παρεκτροπές των κυριών της καλής κοινωνίας γίνονται θέ(α)μα δυσανάλογο των πραγματικών περιστατικών (αλλά ευθέως ανάλογο των υποψιών και των φημών) για την ευχαρίστηση της αρσενικής κοινής λιγούρας. Η οποία έχοντας σταθεροποιήσει την προσφορά και την ζήτηση νεανικών (και χωρίς υποχρεώσεις) γυναικείων σωμάτων ταλαιπωρείται ήδη από την επαγγελματική, επιχειρηματική δεοντολογία του τμήματος αυτού παροχής υπηρεσιών που αφορά το ξεκάβλωμά της. Ενώ οι παρατημένες και πληκτικές σύζυγοι; Ξαφνικά, στην παρανομία τους, αναβλύζουν πάθη!

Με τέτοια σκάνδαλα οι κυρίες της καλής κοινωνίας καταφέρνουν τελικά να τιμηθεί η σεξουαλικότητά τους, σε μια στιγμή που ούτε η κοινωνία τους είναι καλή με οποιαδήποτε έννοια, ούτε οι ίδιες κυρίες.

Ιεραρχία και υποτίμηση

Το τί παίρνει (από φράγκα αλλά και από συνθήκες) ο καθένας μας όταν δουλεύει μοιάζει πως εξαρτάται από μια πρόσωπο - με - πρόσωπο "σχέση" με το κάθε φορά συγκεκριμένο αφεντικό. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά μέχρι ένα σημείο. Γιατί υπάρχει και ένας γενικότερος συσχετισμός, ας τον πω τάξη απέναντι σε τάξη. Από τη μια οι εργαζόμενοι γενικά (με όλα τους τα χαρακτηριστικά, δηλαδή όχι μόνο το τί δουλειά κάνουν αλλά και το τι κουβαλάνε στα κεφάλια τους) και από την άλλη τα αφεντικά.

Μέσα σ' αυτό το γενικότερο συσχετισμό είναι που στέκονται οι μεγάλοι λογαριασμοί για το πόσο "αξιζουμε" - και βέβαια αυτοί οι λογαριασμοί περνάνε πίσω από τη πλάτη μας, παρότι τα συμπτώματά τους είναι μπροστά στη μύτη μας. Έχω στο μυαλό μου ένα μικρό αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα, από τα χρόνια που δουλεύω σαν κούριερ. Είναι αυτή η σύντομη, γαμημένη έκφραση που αφεντικού ή κανενός "προϊστάμενου": *ρε συ, όπως θα έρχεσαι δεν παίρνεις... φέρνεις... πηγαίνεις κι αυτό;*

Τί γίνεται εδώ πέρα; Μέσα σε πέντε λέξεις χωράει ένας ολόκληρος λογαριασμός για το που και πόσο "κόβει" το (κάθε!) αφεντικό ό-τι "αξιζει" να δουλεύεις πάνω σε δύο ρόδες. Αυτό το *όπως θα έρχεσαι...* είναι η κουβέντα των θελημάτων, των μικρών εξυπηρετήσεων που μπορεί να σου ζητήσει ένας φίλος. Ή να προσφέρεις μόνος σου, πάλι φιλικά. Αλλά όταν τη βάλεις στον καμβά της μισθωτής σχέσης λείει πολλά, που τα αφεντικά δεν θέλουν ή και δεν "θυμούνται πια" να πουν.

Ο πρόγονος του κούριερ, όχι και πολύ μακρινός, σα θέση εργασίας, είναι ο κλητήρας. Αυτός που υπήρχε στα γραφεία (τότε που ήταν πολύ λιγότερα) και κουβιάλαγε χαρτιά από το ένα δωμάτιο στο άλλο, ή από τον ένα όροφο στον άλλο. Ε, μπορεί να κουβιάλαγε και καμιά τσάντα ή κανά παλτό που έρχεγε το αφεντικό. Θα πήγαινε και για τίποτα τσιγάρα... Θα φουφιάνευε κιόλας - ή θα του το ζητάγανε - μιας και "όποιος γυρίζει μυρίζει".

Ο κλητήρας ήταν σίγουρα στον πάτο της δουλειάς των γραφείων. Ο πιο ανειδίκευτος, ο πιο φτηνός, μπορεί να του είχαν κάνει και "χάρη". Μια μισθωτή εξέλιξη του παιδιού - για - τα - θελήματα που μπορούσες να βρεις σε συνεργεία και διάφορες χειρωνακτικές δουλειές, και που δεν πληρωνόταν. Απλά "χαρτζηλικωνόταν".

Με το που η γραφειοκρατία άρχισε να φουντώνει και να απλώνει σε επίπεδο πόλης (ή και μητροπολιτικής περιοχής, αλά Αθήνα), με το που χίλιες δυο υπηρεσίες άρχισαν να διαχέονται σα "δίκτυο" εξειδικευμένων τομέων, ο (παλιός) κλητήρας αναγκαστικά βγήκε από το γραφείο. Ή από το κτίριο γραφείων. Αντί για τα πέρα δώθε σε διαδρόμους και τα πάνω κάτω με το ασανσέρ, καβάλησε το μηχανάκι και άρχισε να γράφει χιλιόμετρα. Αλλά δεν άλλαξαν μόνο οι αποστάσεις. Στην πραγματικότητα άλλαξαν τα "προσόντα" που χρειάζεται η θέση. Το ρου-

φιανίκι για παράδειγμα το πήρε ο διάολος - ποιών να κατασκοπεύεις πάνω στο μηχανάκι; Τους ανταγωνιστές του αφεντικού; Από την άλλη το *όπως θα έρχεσαι...* έμεινε στη θέση του. Για πολύ συγκεκριμένους λόγους.

Ακόμα και παλιά αυτή η κουβέντα θα πρέπει να ακουγόταν σαν το κλου της "απόδειξης" πως ο κλητήρας είναι ο εντελώς ανειδίκευτος. Δηλαδή ο πιο φτηνός, ο πιο ανταλλάξιμος. Γιατί ένα αφεντικό δε θα διανοηθεί να πει σε άλλο είδους υπάλληλο *ρε συ όπως θα γράφεις... δε γράφεις κι αυτό; ή όπως θα τηλεφωνείς σ' αυτόν τον πελάτη δεν παίρνεις και τον άλλο;* Ενώ το *όπως θα έρχεσαι αντιστοιχεί στο τί δουλειά κάνεις; Πάς και έρχεσαι...* Δηλαδή σχεδόν τίποτα. Ε, μέσα στο τίποτα δεν κάνεις κι αυτό;

Αν λοιπόν στον πρόγονο του κούριερ, τον κλητήρα, το *όπως θα έρχεσαι* ήταν η υπενθύμιση της φτηνείας του, στον κούριερ είναι υπενθύμιση πολλαπλάσιας υποτίμησης. Είναι συμπτυκνωμένη έκφραση της άποψης: *έλα μωρέ... τί κάνεις; πηγαίνε εσύ με το μηχανάκι... σιγά!!*

Όποιος/α έχει δουλέψει με το μηχανάκι ξέρει βέβαια καλά τί ακριβώς σημαίνει το να "πηγαίνε εσύ καθαλά". Αλλά η υποτίμηση, όπως έχει την καταγωγή της, έτσι έχει και το σκοπό της. Πρώτα πρώτα να συστηρίσει την (γενικότερη...) πεποίθηση πως το να δουλεύεις οδηγώντας είναι μια ανειδίκευτη δουλειά, λίγο δυσκολότερη από το να πηγαίνεις βόλτα. (Είναι; Δεν είναι, γιατί το να οδηγείς δεν είναι καθόλου "ανειδίκευτο" - διαφορετικά δεν θα δίνανε "διπλώματα", και γιατί το να οδηγείς μέσα σε μια μεγαλούπολη, το να βρίσκεις απλά τους δρόμους της Αθήνας, είναι σούπερ ειδικότητα! Οι ταρίφες δηλαδή τι παραπάνω "γνώση" έχουν και πουλάνε σε σχέση με τους κούριερ; Δεν έχουν, γιατί ξηγιούνται με τέτοιο τρόπο ώστε να μας σκοτώσουν: να μείνουν λιγότεροι αυτοί που ξέρουν την πόλη!!!)

Σε συνέχεια του παραπάνω, ο σκοπός της υποτίμησης είναι να συντηρήσει την (πάλι γενικότερη...) πεποίθηση πως ο κούριερ είναι μια δουλειά σχεδόν "παιδική". Δηλαδή φτηνή, που μπορεί να γίνεται για "χαρτζιλίκι". Κατά συνέπεια, αυτό είναι το τρίτο σημείο της υποτίμησης, ο κούριερ είναι ένα νέου τύπου "παιδί των θελημάτων", που εκτός από την φτηνεία του πρέπει να είναι μονίμως "υποχρεωμένο" που του "κάνουνε τη χάρη" να δουλεύει. Αν είναι δυνατό να γίνεται δουλικός.

Βέβαια αυτό το τελευταίο δεν παίζει. Από υποκειμενική πλευρά ο περισσότερος κόσμος που δουλεύει καιρό κούριερ αποκτάει ψυχολογία ιταλικήρη μάλλον, παρά "πισταιρικά για όλες τις δουλειές". Με το μειονέκτημα ότι δεν έχουμε ογκώδη οχήματα για να ζηγηθούμε όπως πρέπει στους δολοφόνους των τεσσάρων τροχών (και θυρών...) ή αλληλεγγύη που έχει αναπτυχθεί στο δρόμο ανάμεσα στους κούριερ είναι πολύ προχωρημένη - σε άλλες δουλειές ούτε στον ύπνο τους δεν τα ξέρουν αυτά.

Αλλά εκείνοι που δουλεύουν μέσα στα γραφεία υιοθετούν σε γενικές γραμμές την άποψη πως οι κούριερ είναι θεληματζήδες. Την ιεραρχία που βολείει τα αφεντικά την ασπάζονται και οι "σταθεροί" υπάλληλοι: το βλέπεις στο ύφος τους, το βλέπεις στις κουβέντες τους, το βλέπεις στο *όπως θα έρχεσαι* που το έχουν στην άκρη της γλώσσας.

Προφανώς αυτά οφείλονται στο ότι θεωρούν εαυτούς έστω και στοιχειωδώς ειδικευμένους, έστω και στοιχειωδώς ανατικατάστατους - σε σχέση με το ανακυκλώσιμο "παιδί με το μηχανάκι", το οποίο σήμερα είναι και αύριο δεν είναι. (Ίσως επειδή βρίσκεται σε κάποιο νοσοκομείο...)

Έχω σκοτωθεί γι' αυτή τη φράση, και με αφεντικά και με υπαλλήλους. Είναι βέβαια σταγόνα στον ωκεανό, αλλά το θεωρώ - έστω προσωπικά - το ελάχιστο των ελαχίστων: το *όπως θα έρχεσαι* δεν περνάει. Γιok! Δεν έρχομαι και δεν πάω πουθενά για βόλτα! Πεεε κατευθείαν τί θεεε - αυτό το εξελιγμένο "εί, ψιτ, μικρέ, πιάσε αυτό..." μου προκαλεί τη διάθεση να σου πιάσω το λαϊμό....

ΝΟΜΟΣ

Του ρήματος *νέμω* έχουν μείνει σε χρήση λίγα σύνθετα: *απονέμω, διανέμω, κατανέμω*. Αλλά είναι μια λέξη με το δικό της βάρος: της κρωστώμε κάμπος. Ευχάριστα και δυσάρεστα.

Στην αρχική του σημασία το *νέμω* σήμαινε *μοιράζω* (και το *νέμομαι: μοιράζομαι*). Συνήθως φαγητό και ποτό. Το ρήμα των τσιμπουσιών προχώρησε πάντως λίγο, για να φτάσει να σημαίνει *κατέχω ένα μερίδιο*. Από κει βγήκε ο *κληρονόμος*.

Αλλά εκείνοι που ξαφνιάζει είναι πως το *νέμω* και τα παράγωγά του είχαν ιδιαίτερη σχέση με βοσκούς. *Νομή* σήμαινε τήν βοσκή, και την γενικότερη περιοίση των ζώων τους. Ταιριαστή πάντως θέση αν σκεφτεί κανείς όχι μόνο την μοιρασιά των βοσκοτόπων (που δεν ήταν πάντα ειρηνική) αλλά και την συνεργασία στα μπάτα. Από κει λοιπόν *νομός* λεγόταν ο περιπλανώμενος βοσκός. Μια ολόκληρη αφρικάνικη φυλή τέτοιων περιπλανώμενων έφτασε να ονομαστεί, μαζί με την χώρα τους στην αρχαιότητα, *Νομηδία*.

Απ' αυτήν την κοινή ρίζα της μακροχρόνιας εθιμικής μοιρασιάς, της κατοχής ε-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

νός μεριδίου και της περιπλάνησης σε μεγάλες εκτάσεις κάμπων και βουνοπλαγιών, ξεπήδησαν δύο διαφορετικά ουσιαστικά. Ο *νόμος* και ο *νομός*. Τόσο ομόπλα, τόσο διαφορετικά. Και τόσο "συνεργαζόμενα".

Ο *νόμος* αρχικά ήταν το επαναλαμβανόμενο κοινό έθιμο, η συνήθεια μέσα στη μια ή την άλλη κοινότητα. Αυτό το τυραννικό εργαλείο οποιασδήποτε εξουσίας δεν ερχόταν πάντα από πάνω: η καταγωγή του νόμου είναι ταπεινή, κοινωνική.

Ο *νομός* πάλι ήταν ο τόπος που εκτεινόταν η βοσκή. Φυσικά όρια (ρέματα, καρδάρες, χέρρες εκτάσεις) ή σημάδια θα χρειαζόταν ασφαλώς για την οριοθέτηση της μοιρασιάς των βοσκοτόπων. Πολύ πριν ο *νομός* γίνει μια διοικητική περιοχή, χαραγμένη συμβατικά πάνω σε χρωματιστούς χάρτες, είχε μια απτή υλική αξία χρήσης.

Το *νομίζω* σήμαινε κατ' αρχην αναγνωρίζω τη συνήθεια, το έθιμο. Ανάλογα και το *νόμισμα*: πριν γίνει κοινό μέτρο ανταλλαγών του εμπορίου δόλωνε απλά το έθιμο. Το *νόμισμα - που - δεν - περνάει* δεν ήταν παρά μια διαφορετική συνήθεια συμπεριφοράς, ένα "ξένο" έθιμο.

Ο συνδυασμός *νόμου* και *νομού*, έθιμου και εδάφους, έφτασε - όταν η κοινωνική πυραμίδα παγιώθηκε - να κάνει το *νέμω* ισοδύναμο του *δικώ*. Και τη *νομή* συνώνυμο της διαθρομμένης *εκμετάλλευσης*.

Και μια τελεταία συγγενής: η *νέμεσις*. Πολύ πριν γίνει έντυπο παρακρατικό επιφώνημα η *νέμεσις* σήμαινε την απόδοση των συμφωνημένων, των οφειλόμενων, κατά το έθιμο. Στο βαθμό που η τότε σχέση με τους θεούς ήταν σχέση αμοιβαίων δεσμεύσεων, *νέμεσις* έφτασε να σημαίνει την (θεική) οργή για τις (ανθρώπινες) παρασπονδίες, για το *ανάρμοστο* στη συμπεριφορά τους. Ίσως από κάποιους λιγότερο ή καθόλου θρησκόους η ίδια λέξη κατέληξε να δειλώνει ένα κράμα φθόνου και καιρεκακίας. Αυτό να, είναι η ιδεώδης προίκα για την ιδεολογική σταδιοδρομία των ιερών του σύγχρονου κράτους.